

Предмет

Преюдициално запитване — Raad van State — Нидерландия — Тълкуване на член 13 от Решение № 1/80 от 19 септември 1980 г. относно развиване на асоциирането, прието от създадения със Споразумението за асоцииране между ЕИО и Турция Съвет по асоцииране — Забрана за държавите членки да въвеждат нови ограничения за достъп до пазара на труда за турските работници, които пребивават и работят законно на тяхна територия — Национална правна уредба, която предвижда материално- и/или процесуалноправно изискване за първоначалното приемане на турски граждани на националната територия — Изискване за притежаване на временно разрешение за пребиваване преди влизането на територията на Нидерландия и подаването на молба за издаване на разрешение за пребиваване — Точка 85 от Решение на Съда от 21 октомври 2003 г. по съединени дела Abatay (C-317/01) и Sahin (C-369/01) (Recueil, 2003 г., стр. I-12301)

Диспозитив

1. Член 13 от Решение № 1/80 от 19 септември 1980 година относно развиване на асоциирането, приет от Съвета по асоцииране, създаден със Споразумението за асоцииране между Европейската икономическа общност и Турция, подписано на 12 септември 1963 г. в Анкара от Република Турция, от една страна, както и от държавите — членки на ЕИО, и Общността, от друга страна, и което е сключено, одобрено и утвърдено от илето на последната с Решение 64/732/ЕИО на Съвета от 23 декември 1963 година, трябва да се тълкува в смисъл, че когато мярката на приемаща държава членка цели да определи критериите за законност на положението на турските граждани чрез приемане или промяна на материално- и/или процесуалноправните условия, свързани с влизане, пребиваване и евентуално наемане на работа на тези граждани на нейна територия, и когато тези условия представляват ново ограничение на упражняването на свободното движение на турските работници по смисъла на предвидената в същия член клауза „standstill“, то единствено фактът, че мярката цели да предотврати незаконното влизане и пребиваване, преди да е подадена молба за предоставяне на разрешение за пребиваване, не позволява да се изключи прилагането на тази клауза.
2. Член 13 от Решение № 1/80 трябва да се тълкува в смисъл, че притежаването на временно разрешение за пребиваване, което е валидно само докато бъде постановено окончателно решение относно правото на пребиваване, не представлява „законно пребиваване“.

Решение на Съда (трети състав) от 7 ноември 2013 г. (преюдициално запитване от Inalta Curte de Casație și Justiție — Румъния) — Corina-Hrisi Tulică/Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor (C-249/12), Călin Ion Plavoșin/Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș — Serviciul Soluționare Contestații, Activitatea de Inspecție Fiscală — Serviciul de Inspecție Fiscală Timiș (C-250/12)

(Съединени дела C-249/12 и C-250/12) ⁽¹⁾

(Данъчни въпроси — ДДС — Директива 2006/112/ЕО — Членове 73 и 78 — Сделки с недвижими имоти, извършени от физически лица — Квалифициране на тези сделки като облагаеми — Определяне на дължимия ДДС, когато при сключването на договора страните не са уговорили нищо във връзка с този данък — Наличие или липса на възможност за доставчика да получи ДДС от клиента — Последци)

(2014/С 9/14)

Език на производството: румънски

Запитваща юрисдикция

Inalta Curte de Casație și Justiție

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Corina-Hrisi Tulică (C-249/12), Călin Ion Plavoșin (C-250/12)

Ответници: Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor (C-249/12), Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș — Serviciul Soluționare Contestații, Activitatea de Inspecție Fiscală — Serviciul de Inspecție Fiscală Timiș (C-250/12)

Предмет

Преюдициални запитвания — Inalta Curte de Casație și Justiție — Тълкуване на членове 73 и 78 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, (ОВ L 347, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7) — Данъчна основа — Сделки с недвижими имоти, извършени от физически лица, които не са данъчнозадължени за ДДС — Промяна на квалификацията на посочените сделки от националните органи като облагаеми сделки — Определяне на облагаемата основа при липсата на уговорка относно ДДС при сключването на договора — Приспадане на ДДС от договорената цена или добавянето му към общата цена, платена от купувача

Диспозитив

Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, и по-конкретно членове 73 и 78 от нея, трябва да се тълкува в смисъл, че когато цената на стока е определена от страните, без изобщо да се споменава данъкът върху добавената стойност, и лицето — платец на дължимия за обложената сделка данък върху добавената стойност, е

⁽¹⁾ ОВ С 243, 11.8.2012 г.

доставчикът на тази стока, уговорената цена, в случай че доставчикът няма възможност да получи от клиента изисквания от данъчната администрация данък върху добавената стойност, трябва да се счита за цена с вече включен данък върху добавената стойност.

(¹) ОВ С 243, 11.8.2012 г.

Решение на Съда (пети състав) от 7 ноември 2013 г. (преюдициално запитване от Corte dei Conti — Sezione Giurisdizionale per la Regione Siciliana — Италия) — Giuseppa Romeo/Regione Siciliana

(Дело С-313/12) (¹)

(Национално административно производство — Изцяло вътрешно положение — Административни актове — Задължение за мотивиране — Възможност за мотивиране на административния акт за първи път в съдебното производство по обжалването му — Тълкуване на член 296, втора алинея ДФЕС и на член 41, параграф 2, буква в) от Хартата на основните права на Европейския съюз — Липса на компетентност на Съда)

(2014/С 9/15)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Corte dei Conti — Sezione Giurisdizionale per la Regione Siciliana

Страни в главното производство

Жалбоподател: Giuseppa Romeo

Ответник: Regione Siciliana

Предмет

Преюдициално запитване — Corte dei Conti (Sezione Giurisdizionale per la Regione Siciliana) — Тълкуване на член 296 ДФЕС и на член 41, параграф 2, буква в) от Хартата на основните права на Европейския съюз — Национална правна уредба, в която е предвидена възможност публичната администрация да не мотивира актовете си при определени обстоятелства или да отстрани липсата на мотиви на административен акт в хода на образуваното срещу този акт съдебно производство — Национално законодателство, което препраща към правото на

Съюза за уреждане на изцяло вътрешни положения — Възможност националният съд да тълкува и прилага разпоредбите и принципите на националното право, по начин, който се различава от даденото от Съда на ЕС тълкуване

Диспозитив

1. Първият въпрос, поставен от Corte dei conti, sezione giurisdizionale per la Regione Siciliana (Италия) с акт от 19 юни 2012 г., е недопустим.
2. Произнасянето по втория и третия въпрос, поставени от Corte dei conti, sezione giurisdizionale per la Regione Siciliana с акт от 19 юни 2012 г., не е от компетентността на Съда на Европейския съюз.

(¹) ОВ С 295, 29.9.2012 г.

Решение на Съда (пети състав) от 14 ноември 2013 г. — Environmental Manufacturing LLP/Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели), Société Elmar Wolf

(Дело С-383/12 Р) (¹)

(Обжалване — Марка на Общността — Производство по възражение — Фигуративна марка, изобразяваща глава на вълк — Възражение на притежателя на фигуративните международни и национални марки, съдържащи словните елементи „WOLF Jardin“ и „Outils WOLF“ — Относителни основания за отказ — Увреждане на отличителния характер на по-ранната марка — Регламент (ЕО) № 207/2009 — Член 8, параграф 5 — Прояна в икономическото поведение на средния потребител — Тежест на доказване)

(2014/С 9/16)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Environmental Manufacturing LLP (представители: M. Atkins, solicitor, K. Shadbolt, advocate, S. Malynicz, barrister)

Други страни в производството: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (представител: A. Folliard-Monguiral), Société Elmar Wolf